

fængelighed, uden at skulle roses i Avisen at komme vort lidende Samfund til gode —.

Det er meget ædelmodigt af de Herrer Verdensskuespillere altid kun at tildele det andet Kjøn Soufleurs beskedne Rolle. „I det skjulte!“ synger Drachmann. Jeg mindes en Gang en Dreng, der, da Søsteren beklagede sig over en Uret, han havde gjort hende, svarede: „Har du noget at fordrø? Tak Gud, du faar leve!“ Et vist Folkeslags Skik, at kaste mange nyfødte Pigebørn i Vandet og drukne dem som Kattedræbninger, var mere konsekvent og ogsaa mere menneskelig. Overfyldningen paa Verdensmarkedet vilde i alt Fald derved blive betydelig formindsket?

Men hvorfor forudsætte som givet, at det kun er „Fængelighed“ og barnlig Lyst til at „roses i Avisen“, der bringer en Kvinde til at optræde offentlig. Hvad berettiger vore Riddere til en saadan Mistanke? Maaske de taler af egen Erfaring?

Ét er sikkert: Faar Kvinden ikke den Agtelse og Respekt, hun tilkommer, maa Riddertidens „Fossilier“ graves op igjen. Noget maa hun have til Vederlag. Den eneste Maade, hvorpaa P. Hansen kan faa det „antediluvianske“ ud af Verden, er, at han faar den Baldame, Ridderne har dresseret til personlig Fornøjelse, omskabt til Fremtidskvinde. Saa faar han ogsaa de „antikvariske“ Rester af Fortidens „Blaastrømpe“ „smidt ud.“ „Blaastrømpe“ blev en intelligent Dame, der ikke var fuldkommen tankeløs, kun, fordi hun var sig bevidst, hun gjorde noget, der ikke passede for hende, hun gjorde Vold paa Naturen.

De samme Komplimenter, der skabte Koketten, skabte ogsaa „Blaastrømpen“.

At forbyde Kvinderne Markedet gaar ikke godt an, saalænge vi har fri Konkurrence, derimod er „den underfundige Maade“, hvorpaa Hr. P. Hansen foreslaar at arrangere Ud-kastelsesforretningen, (jeg har nok selv i „C. Collett“ været saa uheldig at give ham Ideen,) i sig selv vist slet ikke saa gal. Da han har bragt i Erfaring, at et Kvindehoved trænger til skrappere Lud, end han og hans Kolleger trods den bedste Vilje formaar at yde, anbefaler han indtrængende at besætte „det kritiske Dommerembede i Pressen“ med „recenserende Kvinder“. Jeg tror ogsaa, det vilde hjælpe, og er enig med Hr. Hansen i, at Smiger vilde der ikke mere blive noget af. Derimod vilde der komme, hvad der har manglet, nemlig